

Jimmie Åkesson: Tal på riksårsmötet 2007

Talare
Jimmie Åkesson
Partiledare

Datum
19 maj 2007

Plats
Karlskrona

Tackar så hjärtligt för förtroendet, och det känns förstås särskilt skönt att på första riksårsmötet efter ett val få förnyat förtroende. Det känns skönt att inte vara ensam om att betrakta våra insatser under det gångna året som en fantastisk framgång. Det känns skönt att inte vara ensam om att tro på det vi alla gör tillsammans, att tro på den riktning som vi gemensamt har valt föra partiet i. Nu är vi här, åtta månader efter succévalet, och det är dags, partivänner, att välja riktning på nytt. Vart ska vi ta vägen? In i riksdagen säger någon. Och det är väl bra, men räcker det då? Ska det vara vår målsättning? Jag tycker inte det. Jag tycker att vi ska sätta ribban betydligt högre. Min målsättning är klar. Vi ska inte bara in i riksdagen, vi ska också bli ett av de största partierna i riksdagen. Tredje, fjärde största parti, så att vi på allvar får en möjlighet att utöva ett reellt inflytande över politiken i det här landet, så att vi på allvar kan påverka vardagen för människorna i landet Sverige. Det är min målsättning, och jag tror inte att jag är ensam om den ambitionen. Jag tror heller inte att det är någon orimlig, orealistisk ambition. Tvärtom, enligt prognoser från bland annat Temo är den ambitionen i högsta grad realistisk. Och det betyder att vi ska sikta dit, och att det ska vara utgångspunkten för det arbete som sätter fart från och med nu. Och hur gör vi det här då? På våra bord här i helgen ligger det två nya handlingsprogram för antagande. Att de avhandlar just invandrings- och äldrepolitik är förstås ingen slump. Det är två områden som de nuvarande riksdagspartierna misskött kapitalt under en längre tid och som dessutom kan anses stå mot varandra när de gemensamma resurserna, våra skattepengar, ska fördelas. De sju partierna i riksdagen har för länge sedan valt att lägga pengarna på kostsam massinvandring och meningslösa, verkningslösa integrationsprojekt. Den tillfälliga asyllagen, som innebar amnesti åt illegala invandrare utan skyddsbehov, beräknades ha en initial kostnad på åtta miljarder kronor. Samtidigt har vi i Sverige hundratusentals pensionärer som lever under socialbidragsnormen. Mer än var tionde åldring utsätts för våld, övergrepp eller försummelse efter sin 65-årsdag. Inför valet 2002 lovade Socialdemokraterna 10 000 nya äldreomsorgsplatser under mandatperioden. Resultatet blev fler än 12

000 färre. Inför det här valet lovade Ylva Johansson (S) 100 000 nya äldreomsorgsplatser, och det var väl en faslig tur att de inte vann valet för då hade vi väl fått 120 000 färre istället. Halva frukostägg, liggsår, resurs- och personalbrist är begrepp som blivit i det närmaste synonyma med äldreomsorgen på senare år. Detta är en stor skam för Sverige - en stor skam - att de som genom hela sina liv kämpat och slitit för att bygga upp välfärden inte får del av den när de nu behöver den som mest. Det är en stor skam. Partivänner, vi har våra prioriteringar klara. Välfärden och svenska intressen ska sättas i främsta rummet och det är vår utgångspunkt när vi formulerar vår politik. Det har påståtts här i veckan att denna prioritering skulle bryta mot folkrätten. Bland annat var det en så kallad folkrättsexpert på Amnesty som i onsdagens Aktuellt menade att Sverige kommer att tvingas lämna FN om vi genomför vårt krav på identitetshandlingar för asylsökande. Schweiz har väl förvisso inte varit medlemmar i FN mer än några år, men vad jag vet har de ännu inte uteslutits trots att man i höstas - i en folkomröstning - antog en lag som innebär att asylsökande måste kunna styrka sin identitet inom 48 timmar. Nära sjuttio procent av medborgarna stödde förslaget. I Danmark, Österrike, Holland, Frankrike - för att nämna några exempel - införs successivt de regler som finns i vårt förslag till handlingsprogram, för att möta den nya tidens problematik. Som vanligt ligger Sverige efter, gör ingenting eller rent av tvärtom. Det kan inte påpekas nog ofta: Det är inte vi invandringskritiker som är extrema. Det är den förda, svenska invandringspolitiken som är extrem i förhållande till andra länder i vårt närområde. Och det är en ny tid, med nya problem. Före första världskriget fanns inte och behövdes inga restriktioner, inget passtvang och jag tror inte ens att det fanns något som hette uppehållstillstånd. Nu står vi inför en helt annan problematik, som inte kan mötas med gamla förlegade regler från mitten av förra århundradet. Idag är det så att nästan alla asylsökande som kommer till Sverige 2005 var det 91 procent, alltså 91 av 100 - som inte kunde styrka vilka de var och var de kom från genom någon form av identitetshandling. 91 av 100. Vi måste tänka nytt, och vi måste framför allt börja lära av andra länder i vår del av världen. Jag angav i den här Aktuelltintervjun asylrätten som en viktig mänsklig rättighet. Och det är en viktig mänsklig rättighet, att som förföljd i sitt hemland kunna få skydd någon annanstans. Men för att vi ska kunna upprätthålla respekten för denna viktiga, mänskliga rättighet så förutsätter det att vi har ett system som inte urholkar asylrätten, som inte inbjuder till missbruk. Vi måste komma bort från resonemanget om att alla människors lika värde och flyktingars rätt till skydd med automatik också innebär att alla har rätt att bosätta sig i Sverige och leva av

svensk välfärd. Vi måste också komma bort från tron på att massinvandringen till Sverige har sin grund i solidaritet och humanism. Det är inte så att massinvandring till Sverige räddar världen. Möjligen hjälper det Mona Sahlin att sätta en gloria över sitt eget huvud, men det löser inte världens flyktingproblematik. Det är så, att den absoluta merparten av världens flyktingar finns i sina hemländer eller i närområdena. Det är där vi ska sätta in resurser, det är där de gör störst nytta, det är där vi verkligen kan visa solidaritet. Partivänner, vi som har samlats här i helgen vet att Sverige behöver en ny flykting- och invandringspolitik, och det här dokumentet, menar jag, är ett stort och inte minst avgörande steg i den riktningen. Vi ska vara stolta och glada för det här! Ni som var med här i Karlskrona på kommunkonferensen i december minns att jag sa, att det nu ställs helt andra krav på partiet än vad vi hittills vant oss vid. Det gäller naturligtvis organisatoriska och administrativa krav, men framför allt politiska. Krav på breddning och fördjupning av vår politik. Och det är inte bara media och politiska motståndare som ställer de kraven, utan det är framför allt våra väljare och potentiella väljare. Vi måste komma bort från vår status som ett enfrågeparti. Jag kan väl i och för sig tycka att det till största delen är ett oförtjänt rykte eftersom vi har ganska många handlingsprogram. Dessutom gick vi till val på ett manifest som var så gott som heltäckande. Dessutom, invandringspolitiken och det här vet vi alla - är inte någon isolerad politisk fråga, frikopplad från all annan politik. Tvärtom, massinvandringen till Sverige under de senaste decennierna påverkar hela samhället, på alla nivåer. Och det är något vi - med kraft - ska fortsätta peka på vid varje givet tillfälle. Men kraven som ställs är ändå högre än så, och de kraven måste vi svara mot under den här mandatperioden. Självklart måste vi själva och andra ha förståelse och respekt för att vi inte kan agera som ett riksdagsparti innan vi faktiskt är det. Vi har inte samma resurser som ett riksdagsparti, vi har inte tillgång till riksdagens utredningstjänst eller regeringskansliets utredningsresurser, och därför kan man inte ställa orimliga krav på oss. Men jag ser ändå som en viktig uppgift för partiledningen de närmaste åren att sätta fokus på partiets politik, se till att vi både breddar och fördjupar partiets agenda - inom rimlighetens ramar, naturligtvis. Miljöpolitiken är ett sådant område som jag tycker att vi försakat en del de senaste åren. "Vi ärvde jorden av våra förfäder och lånar den av våra barn". Det var en devis som fanns på en av de allra första SD-broschyrer jag läste och som jag - självkritiskt - kan tycka att vi tappat på senare år, men som jag tycker att det är dags att fånga upp och göra till vår devis igen. Debatten kring miljöfrågorna är förmodligen hetare än någonsin tidigare. Det spelar ingen roll vilken tidning man slår upp, vilken TV-kanal man knäpper på, vilket

radioprogram man rattar fram på bilstereon, så finns den där. Diskussionen om framför allt klimathotet. Det i sig är en oerhört stor och komplex fråga som inte bara, eller ens till största delen, ägs av oss politiker, men som vi ändå som folkvalda och företrädare för medborgarna har ett uppdrag att ta tag i. Inte att lösa - det är inte politiker som löser de globala miljöproblemen - men vi kan, och vi ska - vi måste - skapa förutsättningarna för att lösa. När jag gick i skolan - och det är inte så där väldigt länge sedan - var det inte global uppvärmning jag lärde mig om. Då pratades det om att det skulle bli kallare och vi gick och väntade på den nya istiden som fröken hade sagt skulle komma. När jag gick i gymnasiet - då hade jag slutat vänta på istiden och faktiskt blivit medveten om att problemet egentligen var det motsatta - då hade jag en geografilärare som hävdade att det inte existerar någon miljöförstöring alls. Jag vet inte om han sa så för att provocera eller om han verkligen hade den övertygelsen - jag har i alla fall svårt att tro att den tesen var i enlighet med kursplanen - men alldeles oavsett vilket så är jag nog inte ensam om att tycka att det är ganska tvära kast i den här debatten. Man vet inte riktigt vad man ska tro och hur man ska förhålla sig till det man ser och hör. Vi har i alla fall lärt oss att det finns ett allvarligt miljöhot och att om vi stoppar konservburkar och papper i rätt behållare, så fördröjer vi kanske domedagen en aning. Samtidigt tror jag det är viktigt att - även om skräckpropaganda alldeles säkert fungerar, gör oss mer medvetna och intresserade, får oss att lägga en extra konservburk i tunnan - så tror jag det är viktigt att komma ihåg att miljöproblematiken är så väldigt mycket större och mer påtaglig än klimatfrågan och översvämmade hav, som vi ser om på film. Vi lever med miljöproblemen i vår vardag, ända in på husknuten. Fisktomma och utdöende hav, ett oändligt sopberg som vi inte vet var vi ska göra av, försurade sjöar och skogar, luft som vi och andra levande varelser bli sjuka av att andas. Miljön är en ödesfråga - en fråga om överlevnad, som Maria Wetterstrand sa på Miljöpartiets kongress häromdagen - som också vi måste ge oss in i. Det förväntas av oss. När vi nu under de närmaste åren ska utveckla en sverigedemokratisk miljöpolitik, ska vi göra det utifrån sunt förnuft och med en vetenskaplig grund - inte utifrån kvällstidningarnas rapportering om vilka delar av Skåne som försvinner när polarisarna smälter. Vi ska stå för sans och balans, och verklighetsförankring. Och vi ska ta vår utgångspunkt i vårt månande om den jord vi ärvde av våra förfäder och som vi lånar av våra barn. Det finns också andra utmaningar vi står inför. Vi har till exempel en väldigt sned könsfördelning i partiet, som - förvisso - alldeles säkert kan förklaras av den hotbild vi lever under och av att vi traditionellt sett nästan uteslutande drivit så kallade hårda frågor, sådana som i första hand attraherar den manliga delen av

valmanskåren. Det här är något som föranleder kritik, men det är inte i första hand kritiken som jag ser som problemet, utan att vi faktiskt misslyckats med att attrahera många potentiella väljare inom den grupp som utgör halva befolkningen. Här har jag både förhoppningar och förväntningar på det kvinnonätverk som bland andra Anna Hagwall nyligen tagit initiativ till. Det arbetet tror jag blir väldigt värdefullt för oss. Vi har ju också ett väldigt fokus på oss ute i kommunerna och på hur vi agerar kommunpolitiskt. Det finns, som ni säkert har noterat, ett förslag från partistyrelsen om att ge kommunkonferensen högre status från och med i höst, och det blir ett viktigt instrument för oss som företräder partiet ute i kommunerna. Och jag kan säga att arbetet med generella riktlinjer för en sverigedemokratisk kommunpolitik redan har påbörjats och kommer, om jag får bestämma, att intensifieras under sommaren för att sedan utmynnas i någon form av program för antagande på kommunkonferensen i höst. Det är något som är efterfrågat från många håll, och som jag tror är helt nödvändigt för att vi ska kunna föra en sammanhållen politik över hela landet. Jag hoppas att det är ett arbete som kommer att involvera alla våra partigrupper runt om i landet. Där har vi fokus det närmaste året, partivänner. Tiden går fort. Det är, hur otroligt det än låter, redan åtta månader sedan valdagen. Det betyder att det bara återstår två år till EU-valet 2009. Det är ett val som vi brukar ställa upp i och som vi den här gången har all anledning att satsa extra på. Förutom att utvecklingen mot en europeisk monsterstat har fortsatt under de fem år som gått sedan förra valet, och att till exempel ett turkiskt EU-medlemskap kommer allt närmare, så är EU-valet en jättechans för oss att bryta igenom även på riksplanet. Vi ser hur Junilistan, som ju gjorde ett exceptionellt premiärval 2004, successivt har trillat sönder och lämnat fältet öppet för ett annat EU-kritiskt alternativ. Och det alternativet, det är vi. Vi fick lite drygt en procent i förra EU-valet, och med tanke på den nya situation vi befinner oss i, kan vi nog ha ganska goda förhoppningar om att öka rejält om två år. Därför är det en viktig satsning, som vi redan nu börjar planera för. Vi har ganska många nyblivna kommunpolitiker i den här församlingen. Och jag kan berätta, att dagarna efter det att jag kommit in i kommunfullmäktige för första gången, 1998, var det en vänsterpartist - jag tror det var deras dåvarande gruppleddare - som uttalade sig om det här i lokaltidningen. Han sa, att "de där blir inte långvariga, det är inte minsann lätt att sitta i kommunfullmäktige". Nu är jag inne på mitt nionde år som folkvald i kommunen och vi är idag tredje största parti. Och han hade rätt, vänsterpartisten: Det är inte lätt att sitta i kommunfullmäktige. Faktum är att det kanske är något av det svåraste uppdrag man kan ha som fritidspolitiker. Att sitta på ett enstaka, isolerat, mandat i fullmäktige utan insyn i nämndernas

arbete, utan tillgång till beredningar och tjänstemännens föredragningar, så förväntas man ändå, av media, av väljarna och av sina politikerkollegor, vara lika insatt som alla andra. Det är man inte, och det är naturligtvis en ganska tröstlös situation. Att jag tar upp det här beror på att jag i veckan, efter mer än åtta år, varit på min allra första ramberedning i kommunen, och i sådana sammanhang inser man ganska snabbt hur isolerad man har varit, hur mycket de andra partierna fått gratis. På bara några timmar får man bättre inblick i den kommunala verksamheten än man lyckats skaffa sig under alla de tidigare åren. Det gäller att inte ge upp utan att ihärdigt fortsätta, även om det kan kännas ganska jobbigt emellanåt. Och det är ju så vi sverigedemokrater fungerar. Det var någon som sa, att det krävs en silverkula för att stoppa Sverigedemokraterna. Jag tror inte att det räcker. Jag vet inte hur många gånger man har - från alla möjliga håll - räknat ut oss, hånat oss för våra tillkortakommanden, och ändå har vi, varje gång, rest oss. Och inte bara rest oss, utan dessutom tagit ytterligare några steg framåt. Och det här är ett uttryck för någonting alldeles speciellt, jag vill påstå något ganska unikt i Sverige idag. En anda, en speciell SD-anda, som man helt enkelt inte kan ta kål på. Jag skulle vilja citera den store filosofen Rocky Balboa ur filmen med samma namn: Det handlar inte om hur hårt du slår. Det handlar om hur hårt du kan bli slagen, och fortsättaröra dig framåt. Hur mycket du kan ta, och fortsätta röra dig framåt. Det är så du vinner. Partivänner, man hånar oss, bespottar oss, slår oss, kastar sten på oss, avskedar oss från våra jobb, kastar ut oss från våra fackföreningar. Och ändå står vi där, hela tiden lite större, lite starkare. Mod, civilkurage, heder, solidaritet, stolthet, sammanhållning och, inte minst, en fast övertygelse om att vi har rätt, att det är vi som är den goda sidan. Det är den alldeles speciella SD-andan, som vi ska vara rädda om och som vi ska fortsätta bygga på för framtiden. Det är så vi vinner. Partivänner, återigen vill jag tacka för det förnyade förtroende ni har visat mig och... Ja, nu kör vi vidare. Ett år till, med nya framgångar! Tack så hjärtligt och ha en fortsatt trevlig helg!

Taggar

2000-tal, 2007, Man, Politiska tal, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-tal-pa-riksarsmotet-2007>